

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΚΕΝΤΡΕΡΙΚΟΥ Φ. Χρ. 10

Τιμή Φύλλου
5 λεπτά 5

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ Α'

ΑΘΗΝΑΙ, Κυριακή 27^η Απριλίου 1903

ΓΡΑΦΕΙΑ: Οδός Οικονόμου αρ. 4 | ΑΡΙΘ. 333

ΜΩΣΑΪΚΑ

ΠΑΤΕΡ ΗΜΩΝ

Πατέρα μας, που κατοικείς παντοτεινά στη Ουράνια
Όχι γιατί χωρείς, παρά απ' την πλειότερή Σου ἀγάπη.
Που έβρεις στη πρώτη πλάσματι φηλή που κατοικούσε,

Παυλότητά Σου τ' ένοια κ' η δύναμι Σου δε είναι
Από την Πλάσι δλέκλρη, καθώς προσηυμένο είναι
Νά διακλυθύνται αντίχρησι: στην πάντοχή Σου αείψη,

Της βασιλείας Σου δε έλθη έντός μας η Βίσηνη.
Γιατί από μέρος μας έμας τ' αυτή δεν ήμπορούμε
Σ' έμας εκείνη έν δεν έλθη, όσο κι' έν προσπαθούμε.

Καθώς οι Άγγελοί Σου έκαί το έπίο θέλημά τους
Θυσία του προσηύρανε, το «Ωσαννά» ένψ ψάλλον,.
Κι' οι άνθρωποι έτσι δε το κάμνουν, αυτοί για το δικό τους.

Χάρτε σήμερα τ' έμας το έπιούσιο μύνη,
Που δίχως τοῦτο, άνήματι τέτοιαι φριχτής έρήμου.
Πισοδρομίζει έ κείωτερος άγωνιστής του δρόμου.

Κι' όπως έμας πᾶσα ζημιή που έπίθην' απ' τον έλλο
Τη συχωρούμε έτσι και Σὺ τ' έμας τυρώρεσέ την,
Πολυέπληχρη, μη βλέποντας τη λίγη μας άξία.

Το θάρρος μας, που εύκολα το κάθε τι νικάει,
Μη αφήσης τον άρχιτο έλθρό σε πειρασμό να βάλη,
Παρ' απ' εκείνον σώσε το, που έπίμονα το σπρώχγει.

(DANTE: PURG. XI. 1-21)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

— ΔΙΑ ΤΟΝ ΦΟΒΟΝ
ΤΟΥ ΕΝΟΙΚΙΑΣΤΗΡΙΟΥ

«Λαμία, 23 Απριλίου. —
Πολύ σχολιάζονται μεταξύ
των ένταυθα πολιτικών οι
λόγοι του Βασιλέως ειπόν-
τος προς τους παροισιασθέν-
τας βουλευτάς:

— «Η δουλειά των βουλευ-
τών είναι εις τας Αθήνας». (ΑΣΚΡΙΠ 24 Απριλίου)

ΓΙΑΤΙ δεν έρχονται οι βουλευτάι, ιδίως οι
Κυβερνητικοί, στην Αθήνα, γιατί κάνουν
τοσα νάζια και τόσα τσακίσματα, όλοι το γνω-
ρίζομεν. Θέλουν τὰ ρουσφετάκια τους οι κύριοι,
κ' επειδή δεν τὰ παίρνουν, μεταχειρίζονται ένα
είδος εκβίασεως κατά της Κυβερνήσεως.

— Δεν μας τὰ δίνεις, δεν έρχόμαστε και
'μεις! Κ' έτσι σ' αναγκάζουμε ή να τὰ δώσης

για νάχης Βουλή, ή δεν θάχης Βουλή και θά
πέσης!

Και η Κυβέρνησις θά δώση για να κρα-
τηθῆ. Αυτό πειά οὔτε το συζητούμε καν. Συ-
ζητούμεν όμως το άλλο, τον τρόπον της εκ-
βίασεως—τον παραπολύ ξεθωριασμένον αλλά
και παραπολύ ανανδρον τρόπον.

ΔΕΝ σε συμφέρει, κύριε, να είναι η Κυβέρνη-
σις στα πράγματα, γιατί δεν εξυπηρετεί
τους κομματικούς σκοπούς σου; Νά την ρίξης.
Μά έχει έτσι κλέφτικα και τσαρλατάνικα. Νά
την ρίξης παληκαρία. Πολεμώντας σιτήθος με
σιτήθος, κι' έχει υποχωρών και κρυπτόμενος
στις χαράδες της έπαρχίας σου για να μη σε
βρίσκουν.

Αυτό είναι το καθήκόν σου και γι' αυτό σέ-
ψήφισε ο λαός. Για να πολεμήσης, κι' έχει
για να κρυφθῆς. Για να εξυπηρετήσης τὰ συμ-
φέροντά του, κι' έχει για να κάνης τις δουλί-
τσες σου.

Έπειτα από 'δω, χριστιανέ μου, δεν σου
είνε δύσκολο να βρῆς και καμμιά πρόφασι εύ-
λογη για να δικαιολογήσης την άποστασία
σου! Οι Βούλγαροι!... Τὸ Έθνικόν ζήτημα!...
'Η έξωτερική πολιτική της Κυβερνήσεως!...
Τὸ οικονομικόν της πρόγραμμα!... Και χίλια
δυό άλλα πράγματα.

Ένώ από 'κει που κάθισαι ταμπουρωμένος
τί έχεις και τί μπορείς να μάς πῆς; Τί
άλλο παρά πῶς δεν έρχεται γιατί δεν διώρισε η
Κυβέρνησις τον κουμπάρο σου τελωνοφύλακα
ή τον αναδεξιμιό του κουμπάρου σου καντυλα-
νάφτης;

Κι' αξίζει τον κόπο—θα μπορούμε τότε να
σου ποῦμε και 'μεις—να μάς αλλάξης γι' αυτό
το σαμάρι από τη ράχι μας και να μάς ρίξης
ίσως σε μεπελάδες και σ' έξοδα νέων εκλογών;

ΕΔΩ είναι η δουλειά σας, στην Αθήνα! Κο-
πίαστε, κύριοι! Ένώσω θέλετε Βουλή κι'
ένωση σκοτονώσατε για Θεισμούς και για Σύν-
ταγμα, έχετε υποχρέωσι να τὰ περιφρουρείτε
και όχι να τὰ φέρετε άφροσύρητα στην διάκρισι

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΙΚΟΝΕΣ
ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΔΗΜΟΣΙΕΥΣΑΝ ΟΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

Ο άστυφύλαξ που συν-
έλαθε... την δυνάμιτιδχ
στο ύπόγειο του Ρούκι.

Η αδελφή του Βουλγά-
ρου Μυτώφ την στιγμήν
που μαγερεύει τις βόμβες.

των ύπονομευτών του Συντάγματος!

Λησμονείτε τόσο γρήγορα όσα μάς έφωνα-
ζατε πρό των εκλογών; Λησμονείτε πῶς ύ-
πάρχουν κ' έδω καταχθόνιοι άνθρωποι οι όποιοι
δνειροπολούν να βλέπουν διαρκῶς κλεισμένη
την Βουλή και τὰ στόματά σας σφραγισμένα
με βουλοκέρι, για να μη μιλούνε, και τὰ χέ-
ρια σας μωδιασμένα, για να μη ψηφίζουνε;

Πῶς τὰ φήνετε το Παλλάδιό σας έρημο;
Και δεν φειθείτε μήπως το καταλάβουν καμ-
μιά νύχτα οι καταχθόνιοι αυτοί και κολλήσουν
στην πόρτα του κανένα πελώριο ένοικιαστήριο;

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

„ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΔΡΑΜΑΤΑ“

Ζῶα, Ζῶα, Ζῶα! όρίστε τὰ χάλια σας. Ένα Βα-
σιλικόν θέατρ ν, πετῶ κλωτσηδόν ένα Βερναρδάκην
ο όποιος είναι θαυμάσιος διά να μάς δώση τὰ Βυ-
ζαντινά θεάματα. Ένα Βασιλικόν θέατρον με Βλά-
χους, είναι αδύνατον να μάς δώση ένα άρχαιον δρα-
μα. Τόσοι καλλιτέχναι και τόσοι σοφολογιώτατοι,
είνε αδύνατον να μάς δώσουν μιαν καλλιτεχνικήν
εικόνα. Και έρχεται ο Τρουφιέ να περάση ολίγας
ήμερας έδῶ και εις την Γαλλικήν Σχολήν με τις
μαθητριάς του Ωδείου η κάθε άλλα θηλυκά, άμέσως
συλλογίζεται να κάμη με τὰ τωρινά μας σώματα,
καλλιτεχνικά συμπλέγματα αναπαριστώντα άρχαίας
εικόνας. Και αυτά γίνονται έντός στενοῦ κύκλου, και
δεν τὰ βλέπουν οι πολλοί, και κανείς δεν διδάσκειτα

τίποτε, και τίποτε δεν επιχειρείται, και κανείς δεν συνδυάζει τὰς ιδέας και τὰ πράγματα διὰ νὰ μιμηθῆτι. Ἐνας φίλος μου ἤθελε νὰ δημοσιεύσῃ, ὅτι ἐγὼ τὰ φωνάζω αὐτὰ, δέκα ἔτη τώρα. Τοῦ εἶπα: Ἐμένα δὲν μοῦ ἀρέσουν αὐτὰ, εἶνε περὶ τὸν, τὰ γράφω μόνος μου.

Ἀερολόγοι λοιπὸν εἶνε οἱ φωνάζοντες και θέλοντες νὰ σὰς ἀνοίξουν τὰ μάτια διὰ νὰ κατορθώσετε νὰ τὰ ἐννοήσετε; Ἀερολόγοι εἶνε οἱ καταθαλασθέντες διὰ νὰ σὰς μάθουν πὼς νὰ τὰ πλησιάσετε νὰ τὰ κάμετε; Καὶ τρελλοὶ εἶνε κτὼ Στέφανε, οἱ φωνάζοντες διὰ τὰς παραστάσεις τῶν ἀρχαίων δραμάτων; Βέβαια εἶνε τρελλοὶ. Ἄλλ' ἔστιν ἔθνη ὁ Τζουρτζιὲ και εἰπῆ, ὅτι δυνατόν νὰ γίνων ἀρχαία παραστάσεις, τότε τὸ ἄλλο πρῶτὸν ἀρέσως, ἐπιχίσετε οἱ ἴδιοι νὰ θέλετε νὰ τὰ ἐπιχειρήσετε και νὰ τὰ κάμετε ἐντὸς μῆς ἡμέρας, χωρὶς νὰ ἔχετε σκεφθῆ ποτέ σας τίποτε, χωρὶς νὰ δύναιθε νὰ κάμετε τίποτε, χωρὶς νὰ εἶνε δυνατόν νὰ ἐννοήσετε ἀπολύτως τίποτε, και ἢ νὰ μῆς κουβαλήσετε ξένους θιάσους νὰ κάμουν ἔτι τοὺς κατεβῆ, ἢ νὰ τὰ κάμετε μόνος σας και νὰ καταδιβάτε τὰ ἔξιστα μέχρι τὸ ἑαυτοῦ σας και νὰ τὰ κομικεῖτε και νὰ τὰ ποδοκλιθετε. Ἀμέσως ἐπεφοίτησεν τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, και εἶνε ἔτοιμοι οἱ τοῦ Βασιλικοῦ, ἔφοῦ ἔτε ζεῖωσαν τὸν Νέον κόσμον νὰ ριχθοῦν και εἰς τὸν Παλαιόν. Καὶ εἰς παραστάσεις ὅπου οἱ κτρωὶς κομικεῖται ἕνας Μιστριώτης και ἔνταφιάζεται ἕνας καλλιτέχνης σὺν τὸν Χριστομένον, θέλουν οἱ θεατῶναι νὰ δείξουν τὸ ἀνάστημά των.

Καταλάβετε το, καταλάβετε το, καταλάβετε το, Στέφανοι. Εἶνε ἀδύνατον νὰ κάμετε τίποτε ἄλλ', παρὰ νὰ ἐξευτελίσετε τὸ ἔθνος σας, φέροντες ξένους θιάσους νὰ παραστήσουν τὰ ἱδικὰ μῆς εἴδη, νὰ τὸ παραστήσουν ἀγαθὸν, βάρβαρον, ἐνῶ εἶθε μόνον οἱ τοῦτοῦτοι—ἢ νὰ ποδοκλιθετε και αὐτὰ εἰς τὸ οἰκτρὸν και κομικὸν σημεῖον, ὅπου ὄθετε και κάθε ἄλλο, πρὶν σὰς ἀνοίξουν τὰ μάτια, πρὶν σὰς μάθουν τί ἔχετε νὰ κάμετε, πρὶν σὰς δείξουν πὼς θα τὸ κάμετε.

Μάθετέ το ἀπὸ τώρα. Ἐάν φέρετε ξένους θιάσους, νὰ παῖθουν ἀρχαία δράματα ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν ἀπειλιῶν, ἐάν ἀτιμάσετε τὸσον τὴν πατρίδα σας και μῆς καταστήσετε ἀδύνατον νὰ συναντήσωμεν ἕνα Ἑυρωπαῖον, χωρὶς νὰ μῆς ἀνεβαίνει τὸ αἷμα εἰς τὸ πρόσωπον, θὰ ἀκούσετε μίαν κινεὴν διαμαρτυρίαν ἐν μέσῳ τοῦ θαυμασμοῦ σας. ἢ ὅποια δὲν θὰ χαλάσῃ μόνον τὸ ἱδικόν σας γέννημα ἀλλὰ και τῶν κερῶν ξένων σας—μολονότι δὲν πταῖουν τίποτε εἰ ἄνθρωποι, ἀφοῦ οἱ τρεχόντες ἀπὸ πίσω των μῆς τοὺς παρανομιάζετε τοιούτους—και θὴ ἐννοήσετε τότε στρογγυλότατα, ὅτι οὔτε οἱ, οὔτε αὐτοὶ, θὰ μάθετε ἐμῆς, Ἑλλήνωνικὰ. Δυνατὸν νὰ εἶνε οἱ Ἑυρωπαῖοι ὅσον θέλετε μεγάλοι, ἀλλὰ και ἐμεῖς τέλως εἰμεθα ἄνθρωποι μὲ μάτια και βλέπομεν εἰς τὸ σπῆτι μῆς καλῆτερά ἀπὸ κάθε ἄλλο.

Ἀρχαία δράματα κτρωοί—μάθετέ το ἀπὸ ἐμένα—μόνον Ἑλλήνες δύνανται νὰ διδάξουν και μόνον Ἑλλήνες δύνανται νὰ παραστήσουν. Τὰ πάντα τῶν παραστάσεων αὐτῶν δύνανται νὰ γίνων ἐδῶ ἀπὸ Ἑλλήνας. Ἄλλ' ἔστω και καλύτερον, νὰ βοηθήσουν οἱ Ἑυρωπαῖοι, εἰς τὰς καλλιτεχνικὰς λεπτομερῆας μόνον και μόνον.

Πιέπει τέλως εἰς ἐξ ἡμῶν, περιφρονῶν κάθε κίνδυνον Ταρταρισμοῦ, νὰ ἀναλάβῃ νὰ προστατεύσῃ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ: τὴν τιμὴν και τὴν ἀξιοπρέπειαν και τὴν ἐξουσίαν και

τὴν ἱκανότητα πρὸς κάθε τι και πρωτίστως πρὸς τὸ Ὄραϊον.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΠΑΠΠΑΔΙΑ

Ὁ κλὸς μου ὁ παππᾶς
ἐσυνείθισε νὰ λέγῃ:
τὸν πλησίον ν' ἀγαπᾶς
—τώρα κἀθεταί και κλαίει!
Ἄπ' τὴν ὥρα τὴν κακὴν
ποῦ τὸν ἔκουσα, ὠμίμεν!
λὲς μὲ πότισαν ρακὴν
και φιλιέμαι ἀπὸ καθέναν.
Τί νὰ κάνω, βρε παιδιά;
τὸ ἔλεγον και τ' ἄλλα χρόνια
πὼς γεννᾷ ἡ παππαδιά
τοῦ διαβόλου τὰ ἐγγόνια!

JUDAS ERRANT

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΜΑΣ

Φίλιτατε «Νουμά»

Ἄς νὰ μῆς φταῖνε γιὰ τὴ σαπίλα και τὴν ἀπροσδιόριστη ἐκείνη σιχαμερὴ και σαλατοειδῆ κατάσταση, ὅπου βρίσκονται ὅλα μας τὰ πράγματα και ὅλες μας οἱ ἰδέες, μονάχα οἱ ἐσπεροειδεῖς τοῦ κ. Γιαννοπούλου (βλέπε «Ἄστυ») ἢ μήπως ἄραγε και οἱ ὑπερβολικὰ και ψευδῶς ἑλληνοκοιθεῖς;

Ἑλληνικὴ τέχνη, τὸ καταλαβαίνω. Ἑλληνικὴ ἐπιστήμη, ποίησι, μουσικὴ, ἐπίσημ. Ἄλλὰ Ἑλληνικὴ θρησκεία, τί εἶδος; ζῶο εἶνε τοῦτο ποῦ ὁμολογεῖ ὁ κ. Γιαννοπούλος, πὼς εὐχαρίστως θὰ τὸ ἔλεπε νὰ γεννηθῆ; Ὁ ἴδιος παραπάνω μῆς εἶπε ποῖα εἶνε ἡ φύσις καθὲ θρησκείας. Καὶ τῆς καθαρῶς Ἑλληνικῆς δὲ ἢ κ' ἦταν ἡ ἴδια; Δὲν πρέπει λοιπὸν στὸν τόπο αὐτῆς ποῦ ἔχουμε, ποῦ εἶνε ἀρκετὰ παλαιὰ και εἶνε σὺν νὰ μὴν εἶνε, νὰ θέλῃ νὰ φέρῃ δικὴν του καινούργια.

Ἄν μὲ τὸ: «Ἑλληνικὴ θρησκεία» ἐννοεῖ τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως, τὴ γενικὴ ἀναξίθηρησκεία, τὴν κυριαρχίαν τῆς Ἑλευθερίας και τῆς Ἀληθείας, τότε τὸ πρᾶγμα ἀλλάζει και ὁ πόθος του εἶνε και πόθος καθὲ φιλελεύθερης καρδίας. Αὐτὸ εἶνε τὸ γένος τοῦτο οὐκ ἐκπορεύεται εἰμὴ διὰ γενικοῦ γαρμιζμοῦ. Μπαλῶματα και σπηρίγματα και ἀδιαφορίαν ἐπ' ἀπειρον και ρηνοσπατίας και τέτοια δὲν ἐπιδέχεται, δὲ γιαντρεύεται μ' αὐτὰ. Ἄν μπορού-

σαμε ἀντὶς θρησκοὶ νὰ εἶμαστε Χριστιανοὶ πραγματικοί, ζυμωμένοι μὲ τὴν Ἀγάπην, θὰ τὸ ἡρό μου μὸλη μου τὴν καρδιά. Δὲν μπορούμε; πᾶσι καλά. Ἀφοῦ ὅμως μῆς λείπει ἡ οὐσία, ἀφοῦ τὴν ἀληθινὴ μορφήν τοῦ Χριστιανισμοῦ δὲ θέλομε νὰ τὴν ἀντικρύσωμε, ποῖο λόγο ἔχουν γιὰ νὰ στέκουν ἐκκλησιᾶς και Βυζαντινὴ μουσικὴ και δεκαρολογία και βῆσα και καλυμαύγια και κερὶ και λιθάνια και μοναστήρια τῆς Πεντέλης;

Μῆτε ἐκκλησιᾶς νὰ ἔχουμε, μῆτε παπάδες, μῆτε κήρυκες και αἰδεσιμωτάτους και θρησκείες. Αὐτὸ νὰ εὐχθηθῶμε. Νᾶ, τὸ Εὐαγγέλιο, ὄχι κανενὸς παπαῦ, ἀλλὰ τὸ καθαρὸν τυπωμένον Εὐαγγέλιο. Καθέναν εἶνε ἐλεύθερος νὰ τάγοράσῃ, ὅποια γλώσσα θέλει, νὰ τὸ μελετήσῃ, νὰ ἐγκολπωθῆ ἢ νὰ ποκηρῆξῃ τὰ ὅσα λέγει. Ὅπως τὸν φωτίσῃ ὁ Θεός. Καὶ εἶνε ἐλεύθερος, ἂν τὸν παρκαίνει ἡ καρδιά του νὰ κατηγήσῃ τίς πεποιθήσεις του και στὸν γειτονά του ἢ στὸν φίλο του. Κι' ὁ κ. Γιαννοπούλος μπορεῖ ἐλεύθερα χωρὶς νὰ νοιάζεται γιὰ τοὺς δούλους Ἑλλήνας, νὰ κατατίσῃ μίαν δικὴν του καθαρῶς Ἑλληνικὴν θρησκείαν. Ἐνας περιορισμὸς μόνον θὰ μῆς χρειάζεται τότε, ἀφοῦ μῆς διδάξει ἡ Ἱστορία τὸ τί μπορεῖ νὰ γεννηθῆ ἕκαστὸ ἀπὸ μίαν τέτοιαν κατάστασιν, νὰ φροντίσῃ δηλ. ἡ Κοινωνία μὲ τὰ κατάλληλα μέτρα, ὥστε νὰ μὴ φανοῦν πειὰ στὸν κόσμον Νόχτες τοῦ Ἁγ. Βαρθολομαίου και Ἱερὰ Ἐξέτασι και Ἰριακονταετείς πόλεμοι και διωγμοὶ τῶν Albigeois και Ὑπακτῖαι συρόμενοι στοὺς δρόμους και Εἰκονομάχοι μὲ Εἰκονοκρίτους και Ἀλέξανδροι Βοργίαι, ἀντίχριστοι ἀντιπρόσωποι τοῦ Χριστοῦ.

Αὐτὸ νὰ εὐχθηθῶμε, ὅσο κι' ἂν φαίνεται ἐνειροπόλημα. Ἄν εἰμεθα ἔθνος ὄλο ἀπὸ καλλιτέχνας, τότε θὰ ἔπρεπε μονάχα τὸ Ὄραϊο νὰ μῆς ἀπασχολῆ, ὅπως τὸν κ. Γιαννοπούλου. Ἐπειδὴ ὅμως εἰμῆστε ἀπὸ ποικίλην πάστα και δὲν μπορούμε νὰ διαφοροῦμε γιὰ τὰ πράγματα ποῦ μῆς τριγυρίζουν, γι' αὐτὸ πρέπει ὁ πατριωτισμὸς μας νὰ ἔχῃ κι' ἄλλα ἰδανικά, νὰ μεταχειρίζομαστε τὸ φτυάρι τοῦ καθαρῆς κ' ἐξῶ ἀπὸ τὸν κύκλο τοῦ Ὄραϊου.

Ἰδικός σας
I Γ. Σταυροπούλος

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα τοῦ «Νουμά» πωλοῦνται εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων και εἰς τὰ κιάσκια τῶν πλατειῶν Συντάγματος Ὀμονοίας, Ἐθνικῆς Τραπέζης, Βουλῆς και Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

(1)

H. G. WELLS

Η ΘΛΙΒΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΝΟΣ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΥ ΚΡΙΤΙΚΟΥ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ Ν. ΠΟΡΙΩΤΗ

Ἡμουν - θὰ τὸ μάθετε ἰδέσως γιὰτί δὲν εἶμαι πλέον— ὁ Ἐγερτ Κράδδοκ Κῶμινς. Τὸ ὄνομα δὲν ἄλλαξε. Εἶμαι ἀκόμα (ὡσὲς με, Θεὲ μου!) δραματικὸς κριτικὸς εἰς τὸν «Πύρινον Σταυρὸν». Τί θὰ εἶμαι σὲ λίγο, δὲν τὸ ξέρω. Γράφω μὲ μεγάλην ταρᾶν και σύγχυσιν φρενῶν. Θὰ κάμω, ὅτι μπορῶ γιὰ νὰ ἐξηγηθῶ καλῶ, ἂν και εὐρίσκω φοβερὰς δυσκολίας. Πρέπει νὰ κάνετε λιγάκι ὑπομονὴν μαζὴ μου. Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος ὅσον πηγαίνει και χάνει τὴν αὐτότητά του, δυσκολεύεται φυσικὰ νὰ ἐκφρασθῆ. Θὰ σὰς τὸ σαφηνίσω τελείως σὲ μίαν στιγμὴν, ἅμα μὲ μίαν φορὰ στὸ δρόμο τῆς διηγῆσεως. Σταθῆτε νὰ δοῦμε— ποῦ εἶμαι. Ἦθελα νᾶξερὰ κ' ἐγὼ. Ἄ! ναί, τὸ ἦρα! Στὸ διάβολο ὕπὸ τὸ ἐγὼ! Εἶμαι ὁ Ἐγερτ Κράδδοκ Κῶμινς.

Σ' ἄλλην ἐποχὴν δὲν θὰ μοῦ ἄρεσε νὰ γράφω ἔτσι ὄλο μὲ ἀεγῶν ὅπως ἐξ ἀνάγκης θὰ γράψω αὐτὴν τὴν ἱστορίαν. Εἶνε γεμάτη ἀπὸ ἀεγῶν ἐμπρὸς και πίσω, θηρίον τῆς Ἀποκαλύψεως—ἐκεῖνο μὲ τὴν κεφαλὴν ὡσεὶ μὸσχοῦ, ὑποβέτω. Ἄλλὰ τὰ γούστὰ μου ἄλλαξαν ἀφ' ὅπου ἔβγαλα δραματικὸς κριτικὸς κ' ἐσπούδασα τοὺς μεγάλους διδασκάλους τοῦ κλάδου τούτου— τὸν Α. Γ. Β., τὸν Ν. Σ. Α., τὸν I. Μ. Δ. και τοὺς ἄλλους. Ὅλα ἄλλαξαν ἀπὸ τότε. Τοῦλάχιστον ἡ ἱστορία ἀφορᾷ τὸν ἑαυτὸν μου—ὥστε ὑπάρχει κἀποια δικαιολογία γιὰ μὲνα. Καὶ πράγματι δὲν εἶνε περιουτολογία αὐτὸ ποῦ γράφω, διότι, ὅπως σὰς λέγω, ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ ταυτότης μου ὑπέστη τελείαν ἀλλοίωσιν.

Ἐκεῖνη ἡ περασμένη ἐποχὴ!... Ἡμουν—ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις—ὅπως εἶπε ὁ ἑαυτοῦν νέος, ὅπως εἶπε ἑντροπαλὸς—μ' ἄρεσε τὸ σταγερὸν χεῖμα στὰ ρούχὰ μου, μὸλη και ποῦ φύτρωνε τὸ μουστακί μου, εἶχα πρόσωπον «προκαλοῦν τὸ ἐνδιαφέρον» και ἕνα ἐλαφρὸν τραυλισμα ποῦ τὸ εἶχα κολλῆσει στὰ μικρῶτά μου ἀπὸ ἕνα συμμαθητὴν. Ἡμουν ἀρραβωνισμένος μ' ἕνα πολὺ ὁμοιομορφο κορίτσι, τ' ὄνομά του Δέλια. Νεαρῶτάτη κόρη ἦτον—ποῦνε τὰ σιγαρέττα μου;— και μ' ἀγαποῦσε διότι ἦμουν ἀνθρωπεμμένος και ἰδιόρρητος. Τῆς ἔκαμα ἐντύπωνιν κατ'ἀερον τὸ Ἄρνιον—ἐξ αἰτίας τῆς τραυλότητος, πιστεύω. Ὁ πατέρας τῆς διακεκριμένης αὐθεντίας εἰς τὸ ζητήματα τῶν γραμμασοσῆμων. Ἐκεῖνη, ἐδιάβαζε πολὺ εἰς τὸ Βρετανικὸν

Μουσείον. (Ἐξῆχος τόπος γιὰ ζευγάρωμα τῶν φιλολογοῦντων νέων, αὐτὸ τὸ Βρετανικὸν Μουσείον— διὰ περισσοτέρως πληροφῆρας διαβάστε τὸν Γ. Ἐτζεστον και τὸν Χάντλο Μᾶκ Κάρθου και τὸν Τζέισινγκ και τοὺς λοιπούς). Ἀγαπίομαστε κατὰ τὸν πνευματικὸν μας τόπον, και ἐτρέφαμεν τὰς λαμπρότητας τῶν ἐλπίδων. (Ὅλα πάντα τότε). Καὶ ὁ πατέρας τῆς μ' ἐσυμπάθεισε, γιὰτί ἐφανόμου εἰλικρινῶς πρόθυμος νὰ τὸν ἀκούω νὰ μιλήῃ γιὰ γραμματόσημα. Δὲν εἶχε μῆτερα ἐκείνη. Μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶχα τὰ εὐτυχέστερα σχέδια ποῦ μπορεῖ νᾶχῃ ἕνας νέος. Δὲν ἐπήγγισα κἀθόλου στὰ θεάτρα ἐκείνην τὴν ἐποχὴν. Ἦ θειά μου ἡ Καρλόττα πρὶν πεθάνῃ, μοῦ εἶχε πῆ νὰ μὴν πηγαίνω.

Ὁ Μπάρναμπς, ὁ ἀρχισυντάκτης τοῦ «Πυρίνου Σταυροῦ», μ' ἔκαμα— μ' ὅλας τὰς σατασμαδικὰς μου προσπάθειας γιὰ νὰ ξεφύγω— δραματικὸν κριτικόν. Εἶνε ὡραίος, εὐφροστος ἄνδρας, ὁ Μπάρναμπς, μ' ἔκαμ τεράστιον κεφάλι μὲ μαῦρα γουρὰ μαλλιά και παιστκοῦς τρόπους, και μ' ἐστάκωσε στὴ σκάλα ποῦ πῆγαίνα νὰ δῶ τὸν φίλον μου Οὐίμπλεϋ. Εἶχε γευματίσει, και ἦτον παραπάνω ἀπὸ τὸ σὺνήθως διαχυτικὸς.

— Γεῖά σου Κῶμινς! εἶπε. Νᾶ, ὁ ἄνθρωπος ποῦ μοῦ χρειάζεται!

Μ' ἄρπαξε ἀπὸ τὸν ὤμο, ἀπ' τὸ γιακῶ, ἀπὸ κάπου ἐπὶ τέλους, μ' ἔσυρε ἀπάνω στὸ μικρὸν διάδρομο και μ' ἐπέταξε ἀπὸ πάνω ἀπ' τὸ καλῶν τῶν ἀχρηστῶν χαρτιῶν στὴν

ΝΟΥΜΑΣ
 ΕΦΗΜΕΡΙΣ
 ΠΟΛΙΤΙΚΗ—ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ—ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ
 ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4
 Ἀθήναι 27 Ἀπριλίου 1903.

**ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ
 ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ**

ΚΑΛΟ ΣΠΑΣΙΜΟ

εὐχάηκε ὁ Βασιλεὺς στὴν Λαμία σ' ἕναν καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου.

— Εἰσαστε καὶ σεῖς στὴν συμπλοκή, τὸν ἔρωτησε ὁ Βασιλεὺς, ἐννοῶν τὴν περίφημη συμπλοκὴ τῶν καθηγητῶν.

— Ὅλοι, ἀλλὰ δὲν ἐσπίασαμε καὶ ὅλοι τὰ κεφάλια μας!

— Εἰς ἄλλαν ὁμοίαν συνεδρίασιν νὰ φροντίσετε νὰ τὰ σπίασετε ὅλοι τὰ κεφάλια σας. Ἀλλὰ καλὸ σπίασιμο!

Τὰ τελευταῖα λόγια δὲν τὰ εἶπε θυμωμένος ὁ Βασιλεὺς. Τὰ εἶπε γελαστὴς, ἔτσι σὰν νὰ λέμε χαριεντιζόμενος. Ἀλλὰ καμμιὰ φορὰ τὰ χωρατὰ καὶ τὰ γέλοια κρύδουν περισσότερο φαρμάκι ἀπὸ τὴν σοβαρότητα. Καὶ ὁ Βασιλεὺς, τὸ φωνάζουμε καὶ τὸ ὑποστηρίζουμε, ἤμιλνε σοβαρότατα. Γιατί ἐπισημοποίησε μὲ τοὺς λόγους του ὅτι αἰσθανόμεθα ὅλοι μέσα μας κατόπιν τοῦ δρόμου ποῦ ἐπῆρε, κατὰ τὰ τελευταῖα ἰδίως χρόνια, τὸ Πανεπιστήμιον φερόμενον ἀπὸ στραβοτιμονιάς εἰς στραβοτιμονίαν, πρὸς πλῆρες ναυάγιον.

Ὁ Διάδοχος, τὴν ἴδια ὥρα κι' ἀπάνω στὸ ἴδιο ζήτημα—ὅταν κάποιος τοῦ ἐξεδήλωσε τὸν φόβον, ὅτι πιθανὸν νὰ σκέπτονται οἱ Βουλγάροι νάνατινάξουν τὴν Ἀκρόπολι καὶ τὸ Πανεπιστήμιον—εἶπε, ὄχι μὲ γέλοια, ἀλλὰ σοβαρότατα:

— Ὅσον διὰ τὸ Πανεπιστήμιον, ἐπρεπε νάνατινάξῃ κατόπιν τῶν τελευταίων ἐν αὐτῷ συμβάντων!

Κ' ἐννοοῖσε ἡ Α.Υ. τὸν καυᾶ τῶν Καθηγητῶν. Ἴσως νὰ ἐννοοῖσε καὶ προγενέστερα γεγονότα. Τὶς Ταρταρινικὲς λ. χ. ἐξεγέρσεις καὶ τὶς μελοδραματικὲς πολιορκίαις καὶ τοὺς Δογκιχωτικὸς ἀγῶνας καὶ τὰ ὑπὲρ Πίστεως καὶ Σχολαστικότητος αἱματοκυλίσματα καὶ τὰλλα παρόμοια κινήματα, τὰ ὁποῖα δὲν θὰ γραφῶν βεβαίως στὸ ἐνεργητικὸ τοῦ εὐρυτάτου οἰκοδομήματος τὸ ὁποῖον προστατεύουν οἱ μαρμαρένιες κουκουβάγιαις.

Ὅ,τι ὅμως καὶ ἂν ἐννοοῖσε, τὸ δυστύχημα εἶνε πῶς οἱ Βουλγάροι δὲν ἐμπνέονται ὑπὸ τόσο φιλελληνισμοῦ, ὥστε καὶ τὸ Πανεπιστήμιον καὶ ἡ Βουλῆ θὰ μένουν ἀσάλευτα στὴν θέσι τους καὶ μόνον ὁ Παρθενὼν θὰ διατρέχῃ τὸν κίνδυνον νὰ σωριασθῇ κατὰ γῆς ἀπὸ τὶς βόμβαις, τὶς γεμίτες φαιδρότητα, ποῦ τοῦ ρίχνουν ἀδιακόπως οἱ ἐργολαβικῶς ἀναλαβόντες νὰ τὸν προψυλάξουν ἀπὸ τὰ καταχθόνια τῶν Βουλγάρων σχέδια.

ΑΠΟ ΤΑ ΑΡΘΡΑ

ποῦ σπανιότατα γράφονται εἰς Ἑλλην. ἐφημερίδας, εἶνε τὸ ἄρθρον τῆς προχθεσινῆς «Ἐστίας» τὸ σχολιάζον τοὺς περὶ Γεν. Διοικήσεως τοῦ Στρατοῦ θαρραλέους καὶ σημαντικωτάτους λόγους τοῦ Δικδόχου, τοὺς δημοσιευθέντας στὴν «Ν. Ἡμέρα» τῆς Τεργέστης.

Ὁ πολιτικὸς ἀρθρογράφος τῆς ἀγαπητῆς συναδέλφου κ. Ρέπουλης, μὲ ὄλον τὸ θάρρος τῆς γνώμης καὶ μὲ ὄλην τὴν εὐρύτητα τῆς σκέψεως καὶ μὲ ὄλην τὴν δύναμιν καὶ τὴν σαφήνειαν τῆς ἐκφράσεως ποῦ τὸν διακρίνει, δὲν περιορίσθηκε στὸ ἀληθινὰ ἐμπνευσμένον ἄρθρον τοῦ νὰ καταδείξῃ καὶ νὰ ἐξάρῃ μόνον τὴν εὐεργετικὴν ἀνάμειξιν τοῦ μέλλοντος Βασιλέως μας στοῦ στρατοῦ τὴν ἀναμόρφωσιν, ἀλλὰ ἐπετέθη καὶ κατὰ τῆς δημοκοπίαις, τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς δημοσιογραφικῆς, ἡ ὁποία καὶ τὸ ζήτημα αὐτὸ, τὸ οὐσιαστικώτατον γιὰ τὸν παρὸν καὶ γιὰ τὸ μέλλον τοῦ Ἕθνους, δὲν τὸ ἄφησε ἀμόλυντον.

... ἂ'εφθάσαμεν, γράφει, εἰς τὸν τόπον αὐτὸν μέρι τοῦ ν' πληρώνεται ἀκριβὰ ἢ εἰλικρίνεια τῶν ἰδεῶν καὶ πεποιθήσεων Ὅυτε ὁ πολιτευόμενος, οὔτε ὁ δημοσιογράφων δύναται νὰ εἶνε ἄζημιώτως εἰλικρινής. Ἐδημιουργήθη

γὰθ δημοκοπικὴ ἀτμόσφαιρα ἀποπνικτικῆ. Φθείρονται οἱ χαρακτῆρες τῆς κοινωνίας κελαιεῦμενοι. Ὑποβιβάζονται εὐτελέστετα ἀπὸ ἀτομικοὺς ὑπολογισμοὺς κισθῆματα ἐνυπάρχοντα εἰς πάντα λαόν. Καὶ ὑφθύνται, τολμηρὰ δῆθεν, γενναῖα τάχα, ἀνκστήματα, ἴνα φαίνωνται ὅτι ὁμιλοῦσι μετὰ θάρρους, ἐνῶ πράγματι ὁμιλοῦσι μετὰ ὑπολογισμοῦ ἀπλῶς καὶ μόνον ἐγωϊστικοῦ, μετὰ ὑπολογισμοῦ κολακείας δημοκοπικῆς.

Ἐγνωρίζομεν πῶς θεωρεῖται καὶ πῶς ὑπὸ πολλῶν χαρακτηρίζεται ὁ κατὰ τῆς τοικύτης ἐλευθέρης δημοκοπίαις ἀγών. Ἐγνωρίζομεν εἰς ποῖαις κρίσεσι ἀπευθύνονται οἱ δημοκοποῦντες καὶ εἰς ποῖαις οἱ μὴ θέλοντες νὰ δημοκοποῦσιν. Ἀλλὰ ταῦτα πάντα δὲν δύναται ποτὲ νὰ μῆς ἀποτρέψουν ἀπὸ τοῦ νὰ διακηρύττωμεν καὶ ἡμεῖς τὰς πεποιθήσεις μας. Καὶ τὰς διακηρύττωμεν ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι δὲν εἶνε ὄλος ὁ κόσμος τυφλός, οἱ δὲ ὀρθοφρονούντες ἀποτροπιάζονται τὸν ἀγῶνα τῶν δημοκόπων.

Τῆς ἀντιδημοτικότητος αὐτῆς τ' ἀγαθὰ τὰ ἐδοκίμασε καὶ τὰ δοκιμάζει καὶ ὁ «Νουμάς». Καὶ τὸ θεωρεῖ ὡς τὴν τιμιωτέραν ἐπίσταψιν τοῦ ἀγῶνος τοῦ, ὅτι δημοσιογράφος τῆς περιωπῆς τοῦ κ. Ρέπουλη ἀσσανται παρὰ τὸ πλευρόν του ἀγωνιζόμενοι κατὰ τῆς δημοκοπίαις καὶ παρασκευάζοντες τὴν κοινὴν γνώμην διὰ τὴν εἰλικρινεστέρην κ' ἐθικωτέραν ἐργασίαν τοῦ μέλλοντος, τὴν ὁποῖαν ὄλοι οἱ ὀρθῶς καὶ πατριωτικῶς σκεπτόμενοι ἐνειροπολοῦν.

ΣΤΗ ΔΑΣΚΑΛΟΥΛΑ

Ξανθὴ μου δασκαλοῦλα, ποῦ τὰ παιδιὰ μαθίναίς Γοργὴ νὰ συλλαβίζουσι μετὰ στ' ἄλφα βήματα.
 Μὲ τὴ ματιὰ σου ἐκείνη μὲ σφίξεις, μὲ πέλαινας.
 Τοὐλάχιστον λυπήτου καὶ κάμε μου μιὰ χέρι.
 Μάθε με νὰ διαβάζω τὰ φύλλα τῆς καρδιάς σου
 Νὰ μάθω πῶς μιλεῖ καὶ τί λαλεῖ ἡ ματιὰ σου.

Θύμιος Σφῆκος

ΟΥΤΕ ΠΟΛΥ

οὔτε λίγο ὁ ἀθεόφοβος! Τόσο ἀγανάκτησε γιὰ τὰ ἄνανδρα καμώματα τῶν Βουλγάρων, ὥστ' ἐπίασε κ' ἔγραψε ἀνοικτὴν ἐπιστολὴν στοῦ Φερδινάνδου τὴν ὁποῖαν ἐδημοσίευσε, ἀντὶ κυρίου ἄρθρου, στὴν ἐφημερίδα τοῦ μὲ παχέα, παχύτατα σὰν τὸν πατριωτισμὸ τοῦ στοιχεῖα.

Τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν τὴν ἀναδημοσιεύομεν, χάριν εὐρυτέρας κυκλοφορίας, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τὴν διαβάσῃ ὁ Φερδινάνδος καὶ νά... ἐγκαταλείψῃ τοῦς Βουλγάρους στὴν τύχη τους.

Ἐτοιμασθῆτε τώρα καὶ γιὰ τὴν ἀπόλαυσιν:

«Ἦνε εὐκλεοῦς καὶ ἐνδόξου οἰκογενείας, ἀνδρεῖε καὶ γενναῖε στρατιώτη Φερδινάνδε, Ἡγεμὼν τῆς Βουλγαρίας. Αἱ ἀρεταὶ σου σὲ προώρizon διὰ μεγάλῃ καὶ ὁ εὐτελής λαός σου σὲ ὠθεῖ πρὸς τὰ ἄνανδρα καὶ ταπεινά. Πῶς δε-

πολυθρόνα τοῦ γραφείου του.

— Κάθησε παρακαλῶ,— εἶπε ἐνῶ μοῦ ἔκαμνε αὐτά.

Κατόπιν ἔδραμε στὴν ἄλλη ἄκρῃ τοῦ δωματίου κ' ἐγύρισε μὲ κάτι τριανταφυλλιά καὶ κίτρινα εἰσιτήρια καὶ μοῦ τάλωσε στὸ χέρι.

— Στὸ Κωμικὸν Μελοδράμα, εἶπε, τὴν Πέμπτην τὴν Παρασκευῆ, στὴν Ἐπιθεώρησιν τὸ Σάββατον, στὸ θέατρο τῶν Κουφοτήτων. Δὲν εἶν' ἄλλο μοῦ φαίνεται.

— Μά... ἄρχισα ἐγώ.

— Χαίρω ποῦ εἶσαι ἐλεύθερος,—εἶπε ἐκεῖνος κ' ἐχούρωσε κάτι διορθώσεις ἀπ' τὸ γραφεῖόν του κι' ἄρχισε νὰ διαβάζῃ.

— Δὲν ἐννοῶ ἀπολύτως τίποτε, εἶπα ἐγώ.

— Ἐ! εἶπε ἐκεῖνος μὲ τὸν ὀξύτερον τόνον τῆς φωνῆς του, σὰν νὰ ἐφαντάζετο πῶς εἶχα φύγει καὶ νὰ ἐξιππῆσθαι μὲ τὸ ἄκουσμα τῆς ὁμιλίης μου.

— Πρέπει νὰ γράψω κριτικὲς γι' αὐτὰ τὰ δράματα;

— Κάμε κάτι... Μπα; κ' ἐνόμισες πῶς σοῦδωσα μιλιέττα γιὰ νὰ πᾶς τζάμπα στὸ θέατρο;

— Μὰ δὲν ξέρω...

— Γιὰ κορόϊδο μὲ παίρνεις;

— Μὰ, ἀφοῦ δὲν ἐπάτησα ποτὲ στὴ ζωὴ μου σὲ θέατρο!

— Πιρθενον ἔδαφος, τότε.

— Μὰ δὲν νοιώθω τίποτε ἀπὸ θέατρο, ξέρετε.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς θέλω, Νέα ἀντιληψίς. Ὅχι πεπαλαιωμένα ἔξεις. Ὅχι κλισιὲς ξαναμαγειρεμένα. Ἡ δική

μας εἶνε ζωντανὴ ἐφημερίδα, κ' ὄχι σακκοῦλι μὲ πλάγαις παραμύθαις. Τίποτε ἀπ' τὴν τακτικὴν σὰν τὸ βολόγι δημοσιογραφία σας, ἔδω μέσα. Καὶ ἡμπορῶ νὰ ἐπανακαυθῶ εἰς τὴν εὐθύτητά σου...

— Μὰ, ἡ συνήθεισίς μου δὲν μ' ἀφίνει...

Μ' ἄραξαις ἐξαφνα καὶ μ' ἐβγαλε ἐξὸ ἀπὸ τὴν πόρτα του.

— Πήγαίνε καὶ πὲς τα τοῦ Οὐδέμπλη, εἶπε. Αὐτὸς θὰ σοῦ ἐξηγήσῃ.

Ἐνῶ ἐστεκόμουν σστισμένος, ἄνοιξαις πάλι τὴν πόρτα, εἶπε «Τὸ ἔχασα τοῦτο!» μοῦ πέταξε τέταρτον εἰσιτήριον στὰ χέρια μου (ἦταν γιὰ κείνο τὸ βράδυ—μετὰ εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας) καὶ μοῦκλείσε κατὰμουτρα τὴν πόρτα. Ἡ φωνὴ του ἤτονέν:εὐλῶς ἤτυχος, ἀλλὰ ἐκατάλαβα τὴ ματιὰ του.

Συχαίνομαί τὰς συζητήσεις. Ἀπερῆσαις λοιπὸν νὰ δεχθῶ τὴν πρότασιν του καὶ νὰ γείνω (πρὸς ἴδιόν μου ἔλεθρον) δραματικὸς κριτικός. Ἐπῆγα μὲ ἀργὰ βήματα στὸ γραφεῖον τοῦ Οὐδέμπλη.

Αὐτὸς ὁ Μπάρναμπης ἔχει ἐξόχως πειστικὸς τρόπους. Ὁλίγαις ιδέαις ἐξέφρασεκατὰ τὸ τετραετὲς διάστημα τῆς λίαν εὐχαρίστου γνωριμίας μας χάρις νὰ μὲ κάμη νὰ τὰς ἐνστερνισθῶ ἐξ ὀλοκλήρου. Φυσικά, ἴσως τοῦτο προέρχεται ἐκ τῆς εὐθυτικῆς ἰδιοσυγκρασίας μου· βεβαίως ἐπιδρᾷ πολὺ ἐπάνω μου τὸ περιβάλλον. Ἀληθινὰ, εἰς τὴν καταραμένην μου εὐπάθειαν, τὴν ἐκ τῶν ζωηρῶν ἐντυπώσεων, ὀφείλονται ὅλα μοῦ τὰ δυστυχήματα. Ἐκαμα ἤδη λόγον διὰ τὴν

ἐλαφρὰν τραυλότητα ποῦ ἀπέκτησα ἀπὸ ἕναν συμμαθητὴν στὰ μικρὰτά μου. Μόλαταῦτα, αὐτὰ εἶνε παρέχθαις...

Ἐπῆγα στὴν κατοικίαν μου μὲ τὸ ἀμάξι νὰ βάλω τὸ φράκο μου.

Δὲν θὰ ἐνοχλήσω τὸν ἀναγνώστην μὲ τὰς σκέψεις μου διὰ τὴν πρώτην ἐκείνην παράστασιν, τὴν παράστησιν ἐκείνην συνάθεοσιν ἀνθρώπων—αὐτὰ τὰ ἐφύλαξα διὰ τὰ Ἀπομνημονεύματά μου—οὔτε μὲ τὴν ταπεινωτικὴν ἱστορίαν τοῦ πῶς ἔχασα τὸν δρόμον μέσα σ' ἕνα τιμρὸ διαδρόμου καὶ σκέλες μὲ κόκκινα πλοῦς καὶ εἶδα τὴν τρίτην γράξιν ἀπὸ τὸ ὑπερῶον. Τὸ μόνον σημεῖον τὸ ὁποῖον ἐπιθυμῶ νὰ εἰπῶ καὶ νὰ περιγράψω εἶνε ἡ ἄξιοσημειώτως ἐπίδοσις τῆς σκηρικῆς ὑποκρίσεως εἰς ἐμέ. Μὴ λησμονῆτε ὅτι εἶχα ζήσσει ἔως τότε ἡσυχον καὶ περιορισμένον βίον καὶ ὅτι δὲν εἶχα πατήσει ποτὲ τὸ θέατρον καὶ ὅτι εἶμαι λίαν εὐπαθῆς εἰς τὰς ζωηρὰς ἐντυπώσεις, τὸ ἐπαναλαμβάνω.

Ἡ πρώτη ἐντύπωσις ἦτο βαθεῖα ἐκπλήξις ὄχι ἄμοιρος ἀνησυχίας. Ἡ τεραστία ἀντιφυσικότης τῆς ὑποκρίσεως εἶνε πρῶγμα ποῦ περνᾷ ἀπαράτρητον διὰ τοὺς πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων, ἔνεκα τῆς παιδιόθεν φοιτήσεώς των εἰς τὰ θέατρα. Συνειθίζουσι τὰς φανταστικὰς χειρονομίας, τὰς κυματώδεις συγκινήσεις, τοὺς μεγαλοστομους στομαφασμούς, τοὺς μελωδικούς φουαγμούς, τὰς ἀγωνιώδεις ὑλακάς, τὰ δαγκήματα τῶν χειλέων, τὰς ἀγριωπάς φρίκας καὶ τὸν λοιπὸν συμβολισμὸν τῶν σκηρικῶν συγκινήσεων.

(Ἀκολουθεῖ)

